

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 111/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti J., s. r. o., V., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 88/2009 z 3. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti J., s. r. o., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2009 telefaxom doručená a 24. septembra 2009 predložením originálu doplnená sťažnosť spoločnosti J., s. r. o., V. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a základného práva na súdnu a inú

právnú ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 88/2009 z 3. júna 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v rámci správneho súdnictva domáhala preskúmania rozhodnutia Krajského lesného úradu v Trenčíne (ďalej len „krajský lesný úrad“) č. 2004/00155-2 z 10. novembra 2004, ktorým bol zamietnutý opravný prostriedok proti rozhodnutiu Obvodného lesného úradu Prievidza (ďalej len „obvodný lesný úrad“) č. OLÚ-202/2004/1530 zo 7. septembra 2004. Týmto rozhodnutím obvodný lesný úrad schválil zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č. podpísanú časťou vlastníkov poľovných pozemkov pre nájomcu Poľovnícky spolok Č. Krajský súd rozsudkom č. k. 11 S /05-40 z 8. júna 2005 žalobu sťažovateľky zamietol. Proti rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Sž-o-KS 122/2005 z 13. decembra 2006 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie krajského lesného úradu z 10. novembra 2004 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský lesný úrad následne rozhodnutím č. 2007/00073 z 27. júla 2007 opätovne rozhodnutie okresného lesného úradu zo 7. septembra 2004 potvrdil. Sťažovateľka sa vzhľadom na uvedené znovu obrátila na krajský súd so žalobou v správnom súdnictve, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia krajského lesného úradu č. 2007/00073 z 27. júla 2007.

Krajský súd žalobu sťažovateľky rozsudkom č. k. 11 S 59/2007-23 z 30. januára 2008 zamietol ako nedôvodnú. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 88/2009 z 3. júna 2009 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Podľa sťažovateľky napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu boli porušené označené základné práva (na súdnu ochranu a vlastníť majetok) zaručené ústavou a čl. 144 ods. 1 ústavy, čo odôvodnila takto:

«Proti... skoršiemu rozsudku Krajského súdu v Trenčíne... zo dňa 8. 6. 2005 podal žalobca... odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky...

... sa Najvyšší súd SR stotožnil s dôvodmi uvádzanými žalobcom v odvolaní a vo svojom rozhodnutí, rozsudku zo dňa 13. 12. 2006 zn. 4 Sž-o-KS 122/2005...

Následne druhým rozhodnutím v predmetnej veci, ktoré vydal žalovaný pod č. 2007/00073 dňa 27. 07. 2007 žalovaný opäť... rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Prievidzi číslo OLÚ-202/2004/1530 zo dňa 07. 09. 2004 potvrdzuje. ...

Krajský lesný úrad v Trenčíne svojimi doterajšími rozhodnutiami, s ktorými sa vo svojich rozhodnutiach stotožňuje aj Krajský súd v Trenčíne a nakoniec aj Porušiteľ, sa sústavne pokúša zakryvať a zahmlievať pretrvávajúce nedostatky „Zmluvy“ a stále novými a to aj protirečiacimi odôvodneniami obhajovať správnosť Rozhodnutia Ev. č.: OLU-202/2004/1530 vydaného Obvodným lesným úradom v Prievidzi dňa 07. 09. 2004, ktorým bola „Zmluva“ schválená čím ponecháva v platnosti toto rozhodnutie, ktoré svojim obsahom schvaľuje neplatnú „Zmluvu“. ...

Úlohou žalovaného bolo... skúmať oprávnenie prenajímateľov na uzavretie Zmluvy, jednak z hľadiska výmer lesných pozemkov, ktoré majú vo vlastníctve a potom ustáliť, či súčet výmer lesných pozemkov vo vlastníctve prenajímateľov tvorí nadpolovičnú väčšinu pozemkov uznaných za poľovný revír. ...

Z výpisov z registra spoločností a ich porovnaním so Zmluvou (o postúpení výkonu práva poľovníctva) je zrejmé, že osoby ktoré podpísali Zmluvu za pozemkové spoločnosti, neboli oprávnené na tento právny úkon, s jedinou výnimkou...

Žalovaný doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal ani oprávnenie prenajímateľa uvádzaného v Zmluve pod č. 1 Zmluvy, t. j. Slovenského pozemkového fondu, Bratislava, výpismi z listov vlastníctva, alebo inej právnej dokumentácie, právo tohto prenajímateľa disponovať, postupovať výkon práva poľovníctva, k uvádzanej výmere... poľovných pozemkov, nie je preukázané, v ktorých katastrálnych územiach sa tieto pozemky nachádzajú a dôkaz písomným vyhlásením tohto prenajímateľa považujeme za nehodnoverný a nepreskúmateľný. ...

Porušiteľ sa pri rozhodovaní o odvolaní Sťažovateľa, ako sám uvádza v odôvodnení svojho Rozsudku II.. nezaoberal vyššie uvedenými námietkami Sťažovateľa a stotožnil s odôvodnením rozsudku provostupňového súdu.

Nesprávny je však názor Krajského súdu v Trenčíne, uvedený na 4. strane jeho rozsudku zn. 11 S/59/2007 zo dňa 30. 1. 2008, kde sa uvádza:

„... Žalovaný postupoval v intenciách Najvyššieho súdu SR a na základe aktuálnych listov vlastníctva zistil, že prenajímatelia vlastnia minimálne 2.213,9338 ha poľovných pozemkov,“ ...

Uvedené tvrdenie súdu nie je pravdivé, nakoľko žalovaný nepredložil výpisy z listov vlastníctva, ktorými by preukázal vlastníctvo jednotlivých pozemkových spoločenstiev k poľovným pozemkom nachádzajúcim sa v danom poľovnom revíri a nepredložil ani listiny preukazujúce zhodu medzi vlastníkmi, resp. spoluvlastníkmi daných lesných pozemkov a podielníkmi pozemkových spoločenstiev v pozícii prenajímateľov.

K námietke žalobcu, že právne subjekty v „Zmluve“ uvedené pod bodom č. 3, 4, 15, 16, 17, 23 nie sú uvedené na listoch vlastníctva a nie je preukázaná ich právna subjektivita prvostupňový súd súd zaujal stanovisko:

„... je táto námietka žalobcu zavádzajúca, účelová a irelevantná...“

Tento názor prvostupňového súdu, s ktorým sa stotožnil Porušovateľ je nesprávny a vychádza s nedostatočne zisteného skutkového stavu. ...

Prvostupňový súd sa vo svojom rozhodnutí veľmi povrchným a nedostatočným spôsobom vysporiadal s námietkou žalobcu ohľadom preukázania vlastníctva, resp. práva disponovať s poľovnými pozemkami prenajímateľa uvedeného v „Zmluve“ pod bodom 1 Slovenský pozemkový fond...

V zmysle právneho názoru vysloveného v Rozsudku I. bolo povinnosťou žalovaného takýto dôkaz predložiť a preukázať výpismi z LV, alebo inou právnou dokumentáciou právo tohto prenajímateľa disponovať, postupovať výkon práva poľovníctva k uvádzanej výmere...

Neplatnosť posudzovanej Zmluvy spôsobuje aj skutočnosť, že Zmluvu nepodpísali oprávnené osoby...

V nadväznosti na uvedené nesprávny je i záver Krajského súdu v Trenčíne..., kde sa uvádza:

„... Možné následky z nepresného označenia účastníkov by sa týkali len ich a nezasiahli by práva žalobcov...“ ...

Taktiež nasledujúca veta rozhodnutia prvostupňového súdu z 30. 1. 2008, že: „... Žalovaný predložil podklady – splnomocnenia pre zástupcov, ktorí zmluvu podpísali a aj táto nekonkrétna námietka žalobcov sa ukázala ako nedôvodná,...“ nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko v priebehu konania takýto dôkaz vykonaný nebol...

Navyše, a to je treba osobitne zdôrazniť, spis správneho orgánu a ani súdny spis vedený v tomto konaní neobsahuje žiadne výpisy z listov vlastníctva katastra nehnuteľností, týkajúce sa účastníkov Zmluvy, označených ako fyzické osoby, z ktorých by bolo preukázané, kto je spôsobilý na uzavretie takej zmluvy, ako vlastník konkrétnych pozemkov, v konkrétnej výmere a nachádzajúcich sa na území poľovného revíru Č.!!!

Najzávažnejšou právnou vadou je skutočnosť, že v Zmluve nie je vymedzený predmet nájmu, resp. postúpenia výkonu práva poľovníctva, označením príslušných lesných pozemkov parcelnými číslami s určením výmer a charakteru, tak aby ich identifikácia vylučovala možnosť zámeny. ...

S takýmto povrchným posudzovaním predmetnej zmluvy sa stotožnil aj Krajský lesný úrad v Trenčíne, žalovaný v tomto spore. Z tohto hľadiska, je však obsah rozhodnutia prvostupňového súdu, ako aj Rozhodnutia II. úplne nepreskúmateľný. Vlastníci pozemkov v revíri Č. neboli, v rozhodnom čase, správnym orgánom zistení a neboli zistení ani v súdnom preskúmvacom konaní. ...

Na všetky uvedené pochybenia a nedostatky poukazoval Sťažovateľ v konaní o odvolaní na Krajskom lesnom úrade v Trenčíne ako i v súdnom konaní preskúmvacom konaní. Takéto rozhodovanie bez zistenia základných relevantných skutočností považuje Porušovateľ za arbitrárny spôsob vedenia súdneho konania.»

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Porušiteľ, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zn. 2 Sžo 88/2009 z 3. 6. 2009 porušil právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zakotvené v článku 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušiteľ, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zn. 2 Sžo 88/2009 z 3. 6. 2009 porušil povinnosť výlučnej viazanosti zákonom zakotvenú v článku 144, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušiteľ, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zn. 2 Sžo 88/2009 z 3. 6. 2009 porušil práva sťažovateľa v článku 20, ods. 1 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozhodnutie porušiteľa, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zn. 2 Sžo 88/2009 z 3. 6. 2009 sa týmto ruší a vec sa vracia po rušiteľovi na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie čl. 144 ods. 1 ústavy, ktorý zakotvuje viazanosť sudcov všeobecných súdov zákonom.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže

stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sp. zn. 2 Sžo 88/2009 z 3. júna 2009 okrem iného uviedol:

„Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia zo dňa 27. júla 2007, č. 2007/00073, ktorým žalovaný zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie zo dňa 7. septembra 2004, číslo OLU-202/2004/1530, ktorým Obvodný lesný úrad v Prievidzi ako orgán štátnej správy vecne príslušný v prvostupňovom konaní na úseku lesného hospodárstva a poľovníctva... vo veci žiadosti vlastníkov poľovných pozemkov v obvode poľovného revíru Č. o schválenie zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v PR Č. pre nájomcu Poľovnícky spolok Č. ...

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali v súlade s platnou právnou úpravou a preto aj preskúmané rozhodnutia sú vecne správne a zákonné. ...

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov § 205 ods. 2, písm. d) a f) OSP, nakoľko podľa žalujúcej strany súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. ...

Predmetom konania (správneho a súdneho preskúmacieho) v danej veci je rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Prievidzi zo dňa 7. septembra 2004, číslo OLU-202/2004/1530, o schválení zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č., ktorú ako prenajímatelia uzavreli vlastníci, resp. zástupcovia vlastníkov poľovných pozemkov v 78 % zastúpení z výmery poľovného revíru Č. s nájomcom Poľovnícky spolok Č. N. Predmetný poľovný revír bol pre účely práva poľovníctva posudzovaný ako spoločná vec. Správne orgány pri uvedenom posúdení vychádzali z relevantnej zákonnej úpravy, podľa ktorej poľovný revír je

súbor pozemkov vo vlastníctve jedného alebo viacerých vlastníkov, ktorý musí spĺňať kritériá, stanovené v zákone o poľovníctve; nejde pritom o nehnuteľnosť v spoločnom vlastníctve viacerých spoluvlastníkov.

Aj Najvyšší súd SR je toho názoru, že predmetom tohto súdneho preskúmania je predovšetkým posúdenie skutočností, ktoré sa týkajú práv a právom chránených záujmov žalobcu (§ 244 ods. 2 a 3 OSP). Pre posúdenie dôvodnosti žaloby v danej veci je preto rozhodujúce, či a v akom rozsahu boli preskúmaným rozhodnutím a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené práva, resp. právom chránené záujmy žalobcu. Najvyšší súd SR sa nezaoberal podrobnejšie tvrdeniami žalobcu, ktoré sa týkali posudzovania oprávnenia právnych subjektov na uzavretie zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č., ani ďalšími súvisiacimi námietkami žalobcu (ohľadom preukazovania vlastníctva...), z toho dôvodu, lebo odôvodnenie krajského súdu považoval za dostatočné (§ 219 ods. 2 OSP). Daný spor spočíva v nepochopení právnej úpravy, týkajúcej sa výkonu práva poľovníctva. Správne orgány pri uvedenom posúdení vychádzali z relevantnej zákonnej úpravy, podľa ktorej poľovný revír je súbor pozemkov vo vlastníctve jedného alebo viacerých vlastníkov, ktorý musí spĺňať kritériá, stanovené v zákone o poľovníctve; nejde pritom o nehnuteľnosť v spoločnom vlastníctve viacerých spoluvlastníkov. Schválením zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č., ktorú uzavrel nájomca Poľovnícky spolok Č. so sídlom v N. s vlastníkami, resp. splnomocnenými zástupcami nadpolovičnej väčšiny pozemkov uznaných za poľovný revír, nedošlo k porušeniu zákonom chránených práv žalobcu. S námietkami žalobcu, ktoré sa týkali nerešpektovania jeho vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, sa krajský súd náležite vyporiadal. Preto možno len zopakovať, že zákonná úprava výkonu práva poľovníctva nie je v rozpore s ústavou zaručenými právami žalobcu. Ide o obmedzenie vlastníka (spoluvlastníka) poľovných pozemkov, súvisiace so zákonnou úpravou podmienok, ktoré musia byť splnené pri vytváraní poľovných revírov. Pri ich tvorbe musí ísť o súvislé, poľovné pozemky s určenou minimálnou výmerou. Obmedzenia vlastníka poľovného pozemku pri zachovaní podstaty a zmyslu ostatných ústavných garancií vlastníckeho práva vychádzajú z ustanovenia článku 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Tu je potrebné uviesť, že všeobecným právnym princípom demokratického štátu je vôľa väčšiny pri zachovaní zákonných práv menšiny. Len výnimočne sa uplatňuje princíp jednomyselnosti, lebo pri jeho rozšírenej aplikácii by nemohli byť riešené rôzne bežné životné situácie. Takže je len

logické, že napríklad aj pri súperení viac poľovných združení, ktoré vedú spory o tom, kto bude poľovať v danej lokalite, rozhoduje väčšinový vlastník revíru o tom, s kým uzavrie zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri. Takýto subjekt sa po schválení zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva príslušným orgánom štátnej správy (§ 16 ods. 1 zákona o poľovníctve) stáva oprávneným na výkon práva poľovníctva v konkrétnom poľovnom revíri za odplatu, výška ktorej je určená v prílohe č. 1 k zákonu č. 99/1993 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 23/1962 Zb. o poľovníctve. Vlastníci pozemkov, ktoré sú súčasťou poľovného revíru (ale nemôžu byť samostatným poľovným revírom, lebo nedosahujú zákonom stanovenú výmeru § 6 zákona o poľovníctve) majú prednostné právo na vznik členstva v poľovníckom, združení, ktorému bol výkon práva poľovníctva prenajatý (§ 14 ods. 4 zákona o poľovníctve).

Preto je potrebné prisvedčiť záveru krajského súdu, že v súdnom preskúmovacom konaní nebolo zistené porušenie zákona v postupe a rozhodovaní orgánov štátnej správy. Aj podľa názoru odvolacieho súdu schválením zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č., ktorú uzavrel nájomca Poľovnícky spolok Č. so sídlom v N. s vlastníkami, resp. splnomocnenými zástupcami nadpolovičnej väčšiny pozemkov uznaných za poľovný revír, nedošlo k porušeniu zákonom chránených práv žalobcu. Správny bol postup žalovaného správneho orgánu, ktorý zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Prievidzi o schválení nájomnej zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č., ktorú uzavrel nájomca Poľovnícky spolok Č. so sídlom v N. s vlastníkami, resp. splnomocnenými zástupcami nadpolovičnej väčšiny pozemkov uznaných za poľovný revír, keďže ani v odvolacom správnom konaní neboli zistené zákonné prekážky, ktoré by bránili schváleniu predmetnej zmluvy. Procesným postupom správnych orgánov oboch stupňov nedošlo k takým pochybeniam, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a na ktoré by musel v súdnom preskúmovacom konaní súd prihliadnuť podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti došiel odvolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci bol dostatočne zistený skutkový stav a z neho vyvodený správny právny záver. Krajský súd nepochybil, keď zamietol žalobu. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).“

V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu [vydaným v správnom súdnictve podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifická správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľky proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Sťažovateľka založila svoje tvrdenie o porušení základného práva na súdnu ochranu v prvom rade na skutočnosti, že najvyšší súd „*sa stotožnil*“ s názorom krajského (prvostupňového) súdu, ktorý však vychádzal z „*nedostatočne zisteného skutkového stavu*“ a ktorého závery nie sú správne a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa názoru sťažovateľky sú rozhodnutia oboch správnych súdov nepreskúmateľné.

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti a citovanej časti rozhodnutia najvyššieho súdu, sťažovateľka rovnaké argumenty o nedostatočnom zistení skutkového stavu použila aj na zdôvodnenie svojho odvolania proti rozsudku krajského súdu, pričom z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd sa s týmto argumentom sťažovateľky vysporiadal konštatovaním, že „*predmetom tohto súdneho preskúmavacieho konania je predovšetkým posúdenie skutočnosti, ktoré sa týkajú práv a právom chránených záujmov žalobcu (§ 244 ods. 2 a 3 OSP)*“. Pre posúdenie dôvodnosti žaloby v danej veci je preto rozhodujúce, či a v akom rozsahu boli preskúmaným rozhodnutím a konaním, ktoré mu

predchádzalo, porušené práva, resp. právom chránené záujmy žalobcu.“. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, že v danom prípade najvyšší súd ako správny súd nebol a ani nemohol byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nebolo nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, považuje ústavný súd rozhodnutie najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľné.

Navyše, v citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Jeho postup pri odôvodňovaní svojho právneho záveru, preto nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd teda v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľky. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a ods. 3 ústavy, porušenie ktorého sťažovateľka namietala iba z dôvodu podľa jej názoru svojvoľných a arbitrárnych záverov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené konštatovania o nezistenom porušení práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ústavy sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V časti, v ktorej sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia čl. 144 ods. 1 ústavy ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľka porušenie označeného článku ústavy nijako skutkovo ani právne neodôvodnila.

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie konkrétnych relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu a pod.). Vznesenie takýchto námietok však zo sťažnosti nevyplýva. Ústavný súd preto aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu je podmienené vyslovením porušenia práv alebo slobôd sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto otázkach už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010